

PARAULA I VIDA

L'Esperit engendra la comunió i fa caminar junts

Visquem la Pasqua en aquest temps de sinodalitat, guiats per l'Esperit Sant Defensor, que engendra la comunió eclesial i ens fa caminar junts, els uns enriquits amb els dons dels altres, tots germans, tots complementaris i tots units. En aquest mes de maig, estem apressant-nos totes les diòcesis —també la nostra— a acabar el treball sinodal i presentar-lo a la Conferència Episcopal perquè es faci una bella síntesi i s'aporti a la Santa Seu, a la Secretaria general del Sínode de Bisbes. «*És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*», s'exclama el salmista (Sl 126,3). I cal agrair a l'Esperit Sant el que Ell va realitzant sense soroll, suaument, sense que ens n'adonem massa, i potser sense que li ho agraiem prou. És l'Esperit qui ens regala el gran do de la unitat de l'Església en comunió fraterna i evangelitzadora. El Fill i l'Esperit Sant tenen una missió conjunta, són distints però inseparables, i és l'Esperit qui ens uneix a Crist i ens fa viure en Ell (cf. *Catecisme* nn. 689-690).

A la pregària eucarística segona, el sacerdot prega al Pare: «Santifiqueu aquestes ofrenes fent que hi davalli el vostre Esperit, com la rosada, perquè es converteixin per a nosaltres en el Cos i en la Sang de Jesucrist, nostre Senyor». I després de la consagració continua: «Us supliquem humilment que l'Esperit Sant uneixi en un sol cos els qui participem del Cos i de la Sang de Crist». Són dues grans intervencions de l'Esperit Sant que transforma la matèria del pa i del vi —Ell que va actuar a l'inici del món i sosté la creació—, i transforma les persones, recreant la humanitat dividida i pecadora, en una Església santa i unida —com feu a Pentecostès—, que manifesta la caritat de Crist en el món.

Aquell Esperit creador que planava sobre les aigües, a l'inici del món, que va parlar-nos per les Escripures santes, ja que Ell n'és l'autor principal (*Catecisme* n. 304), que va omplir la Verge Maria de gràcia i la cobrí com una ombra perquè engendrés el Fill de Déu, és el mateix Esperit que davallà en plenitud sobre Jesús al Jordà, i l'ungí (*Crist* vol dir l'*Ungit* per l'Esperit), el sostingué a la Creu i el ressuscità d'entre els morts. Aquest mateix Esperit que ha estat donat pel sagrament de l'orde als sacerdots, aquests el fan davallar sobre les ofrenes i les consagra perquè Jesús es faci realment present, i el puguem menjar per tenir vida eterna. I continua actuant perquè l'Església dels batejats en l'aigua i l'Esperit sigui enriquida de gràcies i conduïda en la unitat i la caritat.

Enguany, temps de Sínode, la Pentecosta ha de significar unió de la diversitat de llengües, per anunciar l'Evangeli. El que estava desunit, l'Esperit ho fa convergir en una unitat nova, respectuosa de la pluralitat. Cada eucaristia i cada acte de comunió entre els cristians, fa viva i present una unió d'amor i de reconciliació, que prové de Déu mateix. Estimem la unitat, demanem-la, patim per ella! No ens resignem mai a les divisions, les crítiques, les enemistats. La pluralitat, que és bona perquè manifesta la grandesa immensa de Déu i del seu amor, necessita convergir, per amor, en la unitat, el servei, l'entrega als membres més febles. Jesús pregà per aquesta unitat que tant significa per als cristians: «*Que tots siguin u, perquè el món cregui que Vós m'heu enviat*» (Jo 17,21). Veniu Esperit Sant, Esperit d'amor, Esperit de sinodalitat! Ajudeu-nos a viure en comunió i a superar les divisions! Uniu tots els cristians en un sol cos i en un sol esperit, perquè irradiem l'amor de Déu a tots i a tot arreu!

† Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Jornada de Mestres i Professors de Religió de Catalunya

La nostra diòcesi d'Urgell va participar en la 16a Jornada de Mestres i Professors de Religió de Catalunya, que es va celebrar el 30 d'abril a Tarragona. Una delegació de mestres, encapçalada pel Delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert, es va fer present en l'acte, organitzat pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de Catalunya, l'Escola Cristiana i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona.

El tema principal d'aquesta nova edició va ser el nou currículum de l'assignatura de Religió. La trobada, amb més de 230 docents de tots els bisbats amb seu a Catalunya, va començar al Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona amb la benvinguda, a càrrec de Rafael Muñoz, Delegat d'Ensenyament de l'Arquebisbat de Tarragona; d'Yvonne Griley, Directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya; de Meritxell Ruiz, Secretària general de l'Escola Cristiana; i de Mons. Joan Planellas, Arquebisbe de Tarragona.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Nombroses intervencions pontificies postconciliars van animar el diàleg ciència-ètica, i ciència-fe. El beat Pau VI dirigint-se als científics va dir: «L'Església no pot ser aliena a la vostra activitat. Ella no tem el progrés científic, sinó que més aviat l'estimula, l'honra i afavoreix la millor utilització del mateix en benefici de la humanitat.»

La bioètica va néixer per ser aplicada i, en aquest sentit, l'aportació de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu és pionera.

Vaig assenyalar, per exemple, la creació del primer Comitè d'Ètica As-

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

El paper de l'Orde de Sant Joan de Déu

sistencial (CEA) de l'Estat espanyol a l'Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona.

L'Orde Hospitalari ha promogut la formació en bioètica en els seus centres assistencials sanitaris i socials, conscient de la necessitat d'una ade-

quada formació per a una correcta pràctica. L'orde també forma part del Patronat de l'Institut Borja de Bioètica-Universitat Ramon Llull, la primera institució de bioètica que es va crear a Europa. És indiscutible i meritori el paper que l'Orde de Sant Joan

de Déu té a les aportacions eclesials a l'àmbit de la bioètica.

L'Orde Hospitalari, fidel a l'*aggiornamento* requerit pel Concili Vaticà II, ha contribuït i segueix contribuint notòriament amb la formació, l'hospitalitat, l'assistència i la divulgació al fet que la bioètica sigui realment una disciplina al servei d'un món més humà i just.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites».

I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

PALABRA Y VIDA

El Espíritu engendra la comunión y hace caminar juntos

Vivamos la Pascua en este tiempo de sinodalidad, guiados por el Espíritu Santo Defensor, que engendra la comunión eclesial y nos hace caminar juntos, unos enriquecidos con los dones de otros, todos hermanos, todos complementarios y todos unidos. En este mes de mayo, estamos apresurándonos todas las diócesis —también la nuestra— a terminar el trabajo sinodal y presentarlo a la Conferencia Episcopal para que se haga una bella síntesis y se aporte a la Santa Sede, a la Secretaría general del Sínodo de Obispos. «¡El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres!», canta el salmista (Sal 126,3). Y hay que agradecer al Espíritu Santo lo que Él va realizando sin ruido, suavemente, sin que nos demos cuenta demasiado, y quizás sin que se lo agradezcamos lo suficiente. Es el Espíritu quien nos regala el gran don de la unidad de la Iglesia en comunión fraterna y evangelizadora. El Hijo y el Espíritu Santo tienen una misión conjunta, son distintos pero inseparables, y es el Espíritu quien nos une a Cristo y nos hace vivir en Él (cf. *Catecismo* nn. 689-690).

En la plegaria eucarística segunda, el sacerdote ruega al Padre: «Te pedimos que santifiques estos dones con la efusión de tu Espíritu, de manera que se conviertan para nosotros en el Cuerpo y la Sangre de Jesucristo, nuestro Señor». Y después de la consagración continúa: «Te pedimos humildemente que el Espíritu Santo congregue en la unidad a cuantos participamos del Cuerpo y Sangre de Cristo». Son dos grandes intervenciones del Espíritu Santo que transforma la materia del pan y del vino —Él, que actuó al inicio del mundo y sostiene la creación—, y transforma a las personas, recreando la humanidad dividida y pecadora, en una Iglesia santa y unida —como hizo en Pentecostés—, que manifiesta la caridad de Cristo en el mundo.

Aquel Espíritu creador que se cernía sobre las aguas, al inicio del mundo, que nos habló por las Escrituras santas, ya que Él es su autor principal (*Catecismo* n. 304), que llenó la Virgen María de gracia y la cubrió como una sombra para que engendrara al Hijo de Dios, es el mismo Espíritu que descendió en plenitud sobre Jesús en el Jordán, y lo ungió (*Cristo* significa el Ungido por el Espíritu), lo sostuvo en la Cruz y lo resucitó de entre los muertos. Este mismo Espíritu que ha sido dado por el sacramento del orden a los sacerdotes, éstos lo hacen descender sobre las ofrendas y las consagra para que Jesús se haga realmente presente, y podamos comerlo para tener vida eterna. Y sigue actuando para que la Iglesia de los bautizados en el agua y el Espíritu sea enriquecida de gracias y conducida en la unidad y la caridad.

Este año, tiempo de Sínodo, Pentecostés debe significar unión de la diversidad de lenguas, para anunciar el Evangelio. Lo desunido, el Espíritu lo hace converger en una unidad nueva, respetuosa de la pluralidad. Cada eucaristía y cada acto de comunión entre los cristianos hace viva y presente una unión de amor y de reconciliación que proviene de Dios mismo. ¡Amemos la unidad, pidámosla, suframos por ella! Nunca nos resignaremos a las divisiones, las críticas, las enemistades. La pluralidad, que es buena porque manifiesta la grandeza inmensa de Dios y de su amor, necesita converger, por amor, en la unidad, el servicio, la entrega a los miembros más débiles. Jesús rezó por esta unidad que significa tanto para los cristianos: «*Que todos sean uno en nosotros, Padre, para que el mundo crea que Tú me has enviado*» (Jn 17,21). ¡Ven Espíritu Santo, Espíritu de amor, Espíritu de sinodalidad! ¡Ayúdanos a vivir en comunión y a superar las divisiones! ¡Une a todos los cristianos en un solo cuerpo y en un solo espíritu, para que irradiemos el amor de Dios a todos y en todas partes!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Festa del Roser a Penelles

El diumenge 1 de maig, a la Parròquia de Penelles, van celebrar la Festa del Roser, que van compartir amb la Fira del Món Rural i el Festival del Gar Gar. Una Eucaristia que va tenir lloc a primera hora del diumenge a l'església parroquial, va estar presidida per l'Arxiprest de l'Urgell Mitjà, Mn. Jaume Mayoral, i acompanyada musicalment per la cantant bagenca Àuria Franch. Una celebració on es van fer presents una bona colla de fidels penellencs i d'altres indrets de la comarca per honorar la Mare de Déu del Roser, entre ells membres del Consistori municipal encapçalats pel seu Alcalde, Il·lm. Sr. Eloi Bergós, i també per l'Hereu, Ramon Cortasa, i la Pubilla, Bruna Farràs.

Un dels moments més emotius de la celebració va ser durant l'ofrena, quan els fidels van depositar als peus de la imatge de la Mare de Déu del Roser una rosa, una manera de demanar la protecció de la verge. A l'homilia, Mn. Mayoral va recordar la necessitat de fer de les nostres tradicions i devocions un sentit d'evangelitzar i recordar les arrels cristianes dels nostres pobles i de moltes de les seves festes. També hi va haver un record sentit pels difunts d'aquests darrers anys, quan la pandèmia no ha deixat viure i celebrar la festa tal com sempre s'havia viscut. En el moment de la pau amb els més petits presents en la celebració es va fer un gest per recordar la necessitat d'una pau aquí

i arreu del món, especialment en els països, que com Ucraïna pateixen el desastre de la guerra.

Una celebració religiosa que va tenir lloc a l'església parroquial que ha estat pintada darrerament per l'artista Berni Puig, qui ha omplert de color i de vida les parets del temple parroquial, uns colors que recordaven als fidels el sentit de vida i plenitud que ens fa viure el temps de la Pasqua.

L'Alcalde Eloi Bergós deia, acabada la celebració religiosa, que Penelles estava de festa pels murals nous que aportaven el Gar Gar, per la mirada al món rural de la seva fira i també perquè la Festa del Roser que recordava les arrels d'un poble que mirava amb orgull el seu passat, on la tradició omplia molts moments del calendari, com aquest primer de maig.

Confirmacions a Balaguer

El dia 1 de maig, a la tarda, l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric va administrar el sagrament de la Confirmació a 47 joves de la Parròquia de Santa Maria de Balaguer i pobles veïns, a l'Església de Santa Maria. Concelebraren amb l'Arquebisbe, el Rector de Balaguer i Arxiprest de Noguera, Mn. Jordi Profitós; el capellà custodi del Santuari del Sant Crist de Balaguer, Mn. Joan Pujol; Mn. Alfons Velásquez, Mn. Ramon Solé, Mn. Francisco Angulo, Mn. David Codina i els diaques Mn. Antoni Baldomà i Mn. Jerrick Banzuela, que solemnitzà l'Eucaristia a l'orgue.

A la seva homilia, l'Arquebisbe Vives glossà el missatge de la Paraula de Déu del III Diumenge de Pasqua. Va animar els confirmands a

ser «testimonis» de Jesús Ressuscitat, és a dir, a explicar amb la seva paraula i obres allò que han après durant aquests anys de catequesi, a ser persones que diuen sempre «la veritat» i no s'avergonyeixen de la seva fe. Va recordar com «obeir Déu és primer que obeir els homes», i que seguir Jesús en consciència pot fer que a vegades el testimoniatge exigeixi contraposar-se a allò que el món pot tenir per moda o llei. En aquest sentit, apel·là a la llibertat

de consciència, el lloc més sagrat on parla Déu, en temes com la defensa de la vida dels no-nascuts o la lluita contra l'eutanàsia i en favor de l'objecció de consciència.

Adreçant-se als joves confirmands, els va recordar la pregunta que Jesús feia a Simó, fill de Joan: «M'estimes més que aquests?». I els animà a respondre si estimaven Jesús del tot i d'una forma concreta i real, seguint el camí de l'amor en els compromisos concrets de la vida: els estudis, la família, els amics, l'oci, etc.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe regalà als confirmats un Nou Testament animant-los a aprofundir en el coneixement de la Paraula de Jesús.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Mitjançant el baptisme pertanyem a Crist. El nostre fonament és una comunió sense fi amb Déu i entre nosaltres. El baptisme és la font de tota forma de consagració i també la força per a separar-nos de la mundanitat» (2 de febrer).

@Pontifex_es: «Esteu en el món per a testimoniar que és estimat i beneït per Déu. Sou consagrats per al món, que espera el vostre testimoniatge per a accedir a una llibertat que dona alegria, que nodreix l'esperança, que prepara el futur» (2 de febrer).

@Pontifex_es: «Gràcies a tots els que treballen amb la convicció que es pot viure en pau i harmonia, conscients de la necessitat d'un món més frater perquè tots som criatures de Déu, germans i germanes. #Diada-laFraternidadHumana» (4 de febrer).

@Pontifex_es: «La crisi de la fe, en la nostra vida i en les nostres societats, té relació amb la desaparició del desig de Déu, amb el costum d'accontentar-nos amb viure al dia, sense interrogar-nos sobre el què Déu vol de nosaltres. Ens hem oblidat d'alçar la mirada cap al Cel» (7 de febrer).

Es consagra una nova Verge Consagrada al Santuari del Sant Crist de Balaguer

Maria Pilar Abellán Millán, que a l'actualitat forma part de la petita comunitat que anima pastoralment el Monestir de Refet, fou consagrada el dissabte 30 d'abril en l'Orde de les Verges de mans de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, al Santuari-Basílica del Sant Crist de Balaguer.

Mons. Vives va comentar les lectures de la Paraula d'aquell diumenge III de Pasqua. A la primera lectura dels Fets dels Apòstols (5,27b-32.40b-41) subratllà com l'Esperit Sant capacita els Apòstols per ser testimonis de la resurrecció. L'Arquebisbe animà la nova verge consagrada precisament a ser testimoni del Senyor, estimant-lo i servint-lo en la virginitat que consagrava aquell dia davant la comunitat, essent-ne testimoni per la seva fidelitat al Crist pel camí de la virginitat. L'ànim a ser una «sentinella» que vetlla i prega en nom de la comunitat el Senyor, seguint allò que proclamava la segona lectura (Ap 5,11-14), que a l'Anyell cal que li sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles. Per això a la nova verge consagrada li fou lliurada la Litúrgia de les Hores perquè resi en nom de l'Església.

Finalment, glossant l'Evangelí (Jn 21,1-19), Mons. Vives subratllà com cal imitar el «magis/més» que el Senyor demana a Sant Pere demanant-li «si m'estimes més que aquests?». En aquest sentit, demanà que la vida de la nova verge consagrada fos sempre un intent d'estimar «més» el Senyor, particularment en els pobres, en els senzills i humils, en els marginats. L'Arquebisbe demanà a la nova verge consagrada que resideix al Santuari diocesà de la Mare de Déu de Refet (Seró), juntament amb la Gna. M. Trinitat Cabrero, que estimi molt la

Paraula de Déu seguint l'exemple de Sant Jeroni i Santa Paula, amb els quals ella ha nodrit molts anys la seva espiritualitat, i que en ser incorporada a l'Orde de les Verges sigui sempre signe visible del seu espòs, el Senyor.

A continuació es va dur a terme la litúrgia de consagració amb les lletanies, la pregària consecratòria; la imposició del vel, la recepció de l'anell i el lliurament de la Litúrgia de les Hores, que foren portades a mans del Sr. Arquebisbe pels pares de la nova verge consagrada, que resideixen al Masnou.

A la missa solemne van ser presents la Gna. Trinitat Cabrero, també membre de la comunitat de Refet; el Rector de Balaguer i Arxiprest de Noguera, Mn. Jordi Profitós; el Delegat per a la Vida Consagrada i Capellà Custodi del Santuari del Sant Crist, Mn. Joan Pujol; així com altres verges consagrades de la diòcesi i de fora, com d'altres preveres, els seus familiars i amics.

L'Orde de les Verges, restaurat pel Concili Vaticà II, està format per dones seglars que viuen la seva consagració enmig del món, sostenint-se amb el seu treball i servint l'Església a través de la pregària i del servei que desenvolupen segons el propi carisma i disponibilitat, sempre en unió al Bisbe i a la Diòcesi.

El costum de consagrar verges, observat ja a l'Església primitiva, tingué per resultat la institució d'un ritu, pel qual una verge esdevé persona sagrada, signe transcendent de l'amor que l'Església té al Crist, ja que l'Església és «Sponsa Christi». Amb el ritu de la consagració, l'Església palesa l'estimació que sent per la virginitat, implora la gràcia de Déu sobre la verge que és consagrada i demana per a ella l'efusió de l'Esperit Sant.

Aplec a Refet

El primer diumenge de maig s'escampen, per les ermites i santuaris de la diòcesi, els aplecs populars en llaor de la Mare de Déu. Enguany ha tornat en condicions normals la celebració que tradicionalment es porta a terme: l'Aplec al Santuari de Santa Maria de Refet (Seró). Aquest any amb una significació especial, ja que la M. Pilar Abellán, que habita al Monestir, havia entrat a formar part de l'Orde de les Verges en una cerimònia que va presidir Mons. Vives el dia abans al Sant Crist de Balaguer.

La celebració de l'Aplec fou molt llúida, després de dos anys de no poder-se celebrar en condicions normals, a causa de la pandèmia, i hi van assistir nombrosos fidels procedents dels pobles veïns: de Seró, Algós i Artesa de Segre, i de Ponts.

L'Eucaristia fou presidida per Mn. David Codina, Secretari general del Bisbat, que volgué posar en relleu la importància de recuperar la celebració del tradicional aplec sota l'empar de la Mare de Déu de Refet. Va animar els fidels a confiar en Jesús Ressuscitat i en Santa Maria, sota l'advocació de Refet perquè ens «refacin» dels nostres mals, tristesses i angoixes. Glossant les lectures proclamades del Diumenge III de Pasqua va animar a ser testimonis de Jesús i donar-li glòria amb la vida, tal i com ho havia decidit fer la nova verge consagrada M. Pilar Abellán. Finalment, recordà com amb Jesús els nostres treballs poden donar fruit, i sense Ell, ni que ens escarrassem molt, no aconseguirem res.

En acabar la Missa, Mn. Codina va dur a terme la benedicció de la coca que tradicionalment es reparteix als fidels, i encapçalà la veneració de la imatge de la Mare de Déu de Refet, que fou seguida per tots els fidels assistents, que van deixar palesa la seva devoció a la Mare de Déu, molts d'ells, ofrenant-li rams de flors i roses.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Desideri, bisbe i mr.; sant Joan Baptista de Rossi, prev. i fund.

24. □ Dimarts [Fets 16,22-34 / Sl 137 / Jo 16,5-11]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. □ Dimecres [Fets 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa

(1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria Magdalena de Pazzi (Florència, 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. i rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Dijous [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev. fundador de la Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant

Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.; santa Marianna de Jesús Paredes i Flores, vg.

27. □ Divendres [Fets 18,9-18 / Sl 46 / Jo 16,20-23a]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund.

28. □ Dissabte [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. *Lleida*: □ Dedicació de la Catedral. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Sant Felip Neri, prev.; sant

Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., d'Equador. *Urgell*: □ Sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell.

29. □ Diumenge vinent, Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23; o bé (optativa any C): He 9,24-28;10,19-23 / Lc 24,46-53]. *Tortosa*: ■ Sant Pere Màrtir Sans i Jordà, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys mrs.; san Pau VI, papa.

Diumenge VI de Pasqua (C)

COMENTARI

«Qui m'estima farà cas del que jo dic»

A punt de celebrar l'Ascensió llegim unes paraules de Jesús que poden ser l'anunci d'aquest misteri: *Me'n vaig però tornaré*. Jesús es troba a punt de complir la seva missió morint i resuscitant però no s'oblida dels seus amics. I ha començat recordant el gran manament de l'amor: *Qui m'estima farà cas del que jo dic... els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules*. L'amor es manifesta en les obres; ho sabem bé: estimar no és dir paraules boniques sinó demostrar amb els fets el nostre amor al Senyor. Per si de cas, sabem que el Pare enviarà el Defensor, l'Esperit Sant que ens farà recordar tot el que ens ha dit i ens farà comprendre. No estem sols, no ens podem oblidar de les paraules del Senyor. Evidentment no tenir físicament el Senyor havia de ser per als deixebles un trasbals, per això els diu també: *Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu!* No hem de tenir por: ens dona la seva pau i un Defensor. Enmig de les dificultats, de les persecucions, de l'oposició del món no hem de tenir por; ens ha d'enviar una pau profunda, una pau que no vol dir que no tinguem problemes sinó que podem mantenir la pau interior enmig de les dificultats. La primera lectura ens mostra els problemes interns de les comunitats cristianes sobre algunes pràctiques del judaisme. Després del diàleg (o discussions) arriba la pau i poden afirmar: *Hem decidit l'Esperit Sant i nosaltres...* L'Església sempre està a l'escolta de l'Esperit i les normes que dona són fruit de seguir el que diu aquest Esperit. La segona lectura ens recorda l'Església celestial, com una gran perla, combinació de l'AT i NT, una ciutat on conviuen tots els creients, marcada per la presència viva de Déu i l'Anyell que fan possible l'harmonia i convivència de tots els homes i dones. Vers aquesta ciutat caminem. Ara ens cal *fer cas del que diu el Senyor*. Estimant-lo, mantenint la pau, que ell ens dona enmig de les contrarietats. Però no estem sols, tenim el Defensor, l'Esperit Sant.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviarlos a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. O bé: Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme al uso de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más de entre ellos subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre esta controversia.

Entonces los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron elegir a algunos de ellos para mandarlos a Antioquía con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas llamado Barsabás y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y enviaron por medio de ellos esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquía, Siria y Cilicia provenientes de la gentilidad. Habiéndonos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alborotado con sus palabras, desconcertando vuestros ánimos, hemos decidido, por unanimidad, elegir a algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado su vida al nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os mandamos, pues, a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponeros más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de uniones ilegítimas. Haréis bien en apartaros de todo esto. Saludos».

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu a un monte grande y elevado, y me mostró la ciudad santa de Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, y tenía la gloria de Dios; su resplandor era semejante a una piedra muy preciosa, como piedra de jaspe cristalino. Tenía una muralla grande y elevada, tenía doce puertas y sobre las puertas doce ángeles y nombres grabados que son las doce tribus de Israel. Al oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, al poniente tres puertas, y la muralla de la ciudad tenía doce cimientos y sobre ellos los nombres de los doce apóstoles del Cordero. Y en ella no vi santuario, pues el Señor, Dios todopoderoso, es su santuario, y también el Cordero. Y la ciudad no necesita del sol ni de la luna que la alumbre, pues la gloria del Señor la ilumina, y su lámpara es el Cordero.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guarda mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Paráclito, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho. La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no se turbe vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda creáis».